

Обичали го всички селяни, защото билъ веселъ, духовитъ и умелъ да ги забавлява съ устроумни шеги и разкази.

Презъ 1899 година Ел. Пелинъ напусналъ родното си мѣсто и се отзовалъ въ София, дето прекарвалъ въ голѣма сиромашия. Тукъ той се заловилъ да пише разкази изъ селския животъ, които подписвалъ съ различни имена. По-сетне почналъ да пише по-редовно въ списанието „Селска разговорка“, въ която помѣстилъ и първитѣ си хубави разкази, които се харесали на всички читатели. Авторътъ получавалъ всѣки день насърчителни писма отъ села и градове, въ които го поздравлявали за високо поетичнитѣ ми произведения. Възхитенъ билъ отъ тѣхъ и тогавашниятъ министъръ на народното просвѣщение, Д-ръ Ив. Шишмановъ, който изпратилъ Ел. Пелинъ на държавни разноски въ Парижъ, за да му даде възможность да работи повече и да усъвършенствува дарбитѣ си. Следъ като прекаралъ известно време въ Франция, Ел. Пелинъ се завърналъ въ България и билъ назначенъ чиновникъ въ Софийската Народна библиотека, дето работи и до днесъ.

На 5 май 1922 година на писателя бѣ уреденъ двадесетъ и петъ годишенъ юбилей. Въ тържеството взе участие цѣлата българска интелигенция, която изказа признателността си къмъ неговиятъ талантъ и го насърчи за нови поетически трудове.

Както споменахме вече, Ел. Пелинъ не е получилъ високо школко учение. Своето развитие той дължи главно на самообразованието си, което започнало и продължило въ село — въ книгитѣ на братята си, които били учители. Разказитѣ на Ел. Пелинъ рисуватъ живота на българския селянинъ: неговитѣ